

*Identitářství v praxi: Členové Identitás Generáció před kinem Corvin, jedním z největších center odporu během Maďarské revoluce v roce 1956, u připomínky jejího **šedesátého výročí** 23. října 2016.*

Autor: John Morgan

Následující esej o identitářství jsem napsal na žádost maďarské pobočky Generace Identity Identitás Generáció, za účelem překladu do maďarštiny. Původní anglická verze se poprvé objevuje zde.

Byl jsem požádán, abych představil koncept identitářství. Jakkoliv se toho velmi rád zhostím, je poněkud paradoxní, aby evropské skupině kázal o identitářství právě Američan. Panují totiž ne zcela neopodstatněné pochyby, zda něco jako autentická americká identita vůbec existuje. Přestože můj kolega Greg Johnson v jednom ze svých textů dosti přesvědčivě tvrdí, že se mezi lidmi evropské krve v Americe zformovala velice svébytná identita – nebo dokonce identit několik – pravdou zůstává, že se americká identita běžně zavedeným kategoriím dosti vymyká. Podle posledního sčítání lidu žije v USA stále ještě až kolem 70 % podle vládních škatulek „bělochů“, jak se souhrnně označují všichni lidé evropského původu. Paradoxně do této oficiální kategorie spadají i Židé a Arabové, přestože jsou původu blízkovýchodního, zatímco Hispánci tvoří samostatnou etnickou skupinu, i když jde nejčastěji o lidi v různém poměru smíšené evropské a indiánské krve.

Ať už však američtí statistikové definují „bělošství“ jakkoliv, v každodenním jazyce se většina Američanů shodne na tom, že „běloch“ je osoba převážně evropského původu. Už jenom všeobecné rozšíření tohoto označení nám ale napovídá, nakolik dnes většina amerických bělochů jakoukoliv identitu postrádá. Protože popravdě řečeno – jakmile evropská rodina stráví v Americe více než dvě generace, přestává být mezi lidmi anglického, italského, polského či švédského původu znatelnější rozdíl – stali se z nich prostě „Američané“. A drtivá bílých Američanů – včetně autora těchto řádků – dnes je smíšeného evropského původu, takže považovat se za francouzské, německé nebo ruské Američany pro nás vlastně ani nepřipadá v úvahu. Jen Mexičané, Asiaté či Afričané tak podle všeho mohou být tím, co jeden z našich prezidentů, Teddy Roosevelt, kdysi nazval „Američany s pomlčkou“.

Osobně jsem to dostal pocítit zvlášť silně během svého dětství stráveného na Long Islandu, což je *de facto* předměstí New Yorku. Kultura Long Islandu je stejně jako u většiny amerických předměstí velice chudá a vykořeněná. Způsob života i míra uznání zde obyčejně bývá přímo úměrná výši konta. Jak to vyjádřil jeden z mých přátel, který tam prožil několik let: „Konec dějin začal na Long Islandu.“ Přestože jsem o svých kořenech něco málo věděl, ve škole ani nikde jinde nehrála etnická příslušnost žádnou roli – pokud jste tedy byl běloch: Židé i další nebělošské skupiny svým identitám přikládali značnou váhu. Zbytek z nás ale vyrůstal v přesvědčení, že, ano, naši předkové sice odněkud skutečně přišli, ale my se toho všeho po příchodu do Ameriky vzdali výměnou za privilegium stát se Američanem – čili příslušníkem národa, který se pokládal za vyvolený Bohem.

Teprve ke konci svého dospívání jsem se začal o své kořeny zajímat trochu víc a příležitostně jsem se na ně vyptával svých příbuzných. (Pokud vás to zajímá, v žilách mého otce koluje anglická, skotská a velšská krev a má matka pochází ze **sedmihradských Sasů**). Pomalu a postupně jsem se začal považovat za cosi víc než jen izolovaného jednotlivce, kterého definuje to, „**jaký triko nosí**“, abych citoval Davida Bowieho. Došlo mi, že můžu číst evropské knížky, dívat se na evropské filmy, poslouchat evropskou hudbu, studovat evropské dějiny a cítit při tom hlubší pouto a větší hrdost, než jaké nabízela drtivá většina americké kultury. Bylo v tom něco, co rozechvívalo niterné struny mé krve a duše – a rozhodně se to nedalo vysvětlit jen prostředím. A tak jsem se vydal na dlouhou cestu k identitářství (svého druhu). Proto se – byť coby cizinec – necítím úplně nepatřičně, když na toto téma píšu pro evropské čtenáře.

Společnost podobná té, v jaké jsem na Long Islandu vyrostl, je konečným cílem americké kultury v její dnešní podobě a jsem pevně přesvědčen, že právě k tomu skutečně celý svět spěje – podaří-li se globalistům naplnit jejich plány. Mám tím na mysli **svět, v němž se život smrskl na nákupní centra, fast food, konformitu (vyjma občasných kontrolovaných a nesmyslných projevů dětinské rebelie, které systém dovoluje jen proto, aby lidem dopřál iluzi, že stále ještě mají věci pevně ve svých rukou) a nejnovější módní a popkulturní trendy**. Americká města a předměstí jsou názornými šablonami tohoto nového světa.

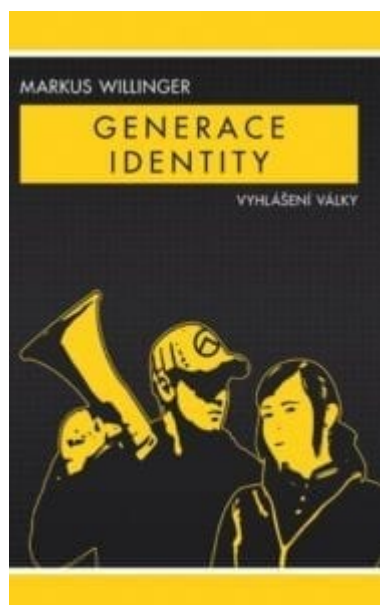
Síly v pozadí globalizace si ale dobře uvědomují, že i dnes lidé evropské krve po celém světě zůstávají největší hrozbou řádu, který plánují nastolit, protože revolta a změna je jedním

z určujících rysů naší kultury – ona **faustovská touha**, o níž mluvil Oswald Spengler. A byla to ostatně naše civilizace – což si nemá smysl zastírat – která se samotnou myšlenkou globalizace vůbec přišla. Většina našich lidí zůstává otupělá hmotným blahobytem a technickými vymoženostmi, a tak se stále ještě úplně neprobudila. Proto vnímá globalizaci i bohatství, které nabízí, jako něco, co lze celkem snadno využít a ovládat – a věří, že tento zisk bude bezpracný a zadarmo, aniž by za něj museli nakonec zaplatit vlastní duší. V tom se pochopitelně mýlí. **Ale i z toho důvodu využívají globalisté tradice neevropských národů jako nástroj k ostouzení a útokům proti Evropanům, kteří na rozdíl od všech ostatních skupin údajně žádnou „autentickou“ vlastní kulturu nemají. Tato zjevná lež je ale jen jednou z mnoha taktik využívaných při tažení proti identitě evropských lidí po celém světě. Jestliže globalisté ve svém snažení uspějí a z lidí evropského původu se skutečně stane masa pasivních a spokojených spotřebitelů, brzy se na pomyslném popravčím špalku ocitnou i všechny další etnické tradice.** (A vskutku, v tomto ohledu je na tom celý svět podobně, Evropané „jen“ zatím v celém procesu postoupili nejdál.)

Proto identitářství představuje podstatně zásadnější formu politické revolty proti vládnoucímu uspořádání, než jakou bývá „obyčejná“ politická revoluce. Dnes myslím ve Washingtonu i jinde celkem jasně vidíme, že politická změna zpravidla znamená pouhé vystřídání jednoho zástupce zájmů globálního kapitalismu dalším. Vystoupit tak na obranu svých předků a národa, což kdysi G. K. Chesterton nazval „demokracií mrtvých“, je jedním z nejopravdověji revolučních aktů, které člověk může coby Evropan vykonat.

Přinejmenším z mého pohledu jste na tom vy v Maďarsku mnohem lépe, alespoň v tom smyslu, že Maďaři mají mnohem hlubší povědomí o tom, kým jsou, než většina národů západní Evropy – a u Američanů to platí dvojnásob. Dokonce i liberálové z Budapešti, které potkávám, zpravidla velice dobře a podrobně znají maďarské dějiny, kulturní zvyky i tradice. Tento poklad byste si měli pečlivě strážit – mnohé jiné národy o něj totiž už přišly. V určitém ohledu mi Maďaři přijdou už „od přírody“ identitářští: silným vědomím toho, kým jsou, i tím, že cítí přináležet k určitému společenství, jež má svůj vlastní příběh hodný zachování. Tím pádem zde tedy nemusíte opakovat velký kus práce, s níž my na Západě dnes teprve začínáme.

Pro naše časy je celkem příznačné, že něco, co by ještě před sto lety přišlo většině tehdejších obyvatel světa zcela očividné a přirozené, musíme my definovat jako „-ismus“. Jsem si jistý, že v roce 1917 by jen opravdu málokdo sáhodlouze přemýšlel nad tím, jaká je jeho etnická příslušnost nebo si kladl otázku, co to znamená být Američanem, Francouzem či Angličanem. Dnes nám však nový francouzský prezident říká, že „neexistuje nic takového jako francouzská kultura“. V takovém prostředí je tedy nevyhnutelné – i když i tak nešťastné – že musíme v naši identitu aktivně uvěřit a snášet na její podporu argumenty a nestačí, abychom ji jako cosi samozřejmého a daného prostě žili.

*Jeden ze základních textů identitářství, kniha Markuse Willingera **Generace identity: Vyhlášení války** je od letošního roku k dispozici i v češtině.*

Jak jistě mnozí z vás vědí, označení „identitář“ ve svém stávajícím významu poprvé vzešlo od francouzské skupiny Bloc Identitaire v roce 2002, z níž později vznikla ještě slavnější Génération Identitaire. Tato skupina si dala za cíl v praxi ztělesňovat ideje zformulované mysliteli takzvané francouzské Nové pravice, která vstoupila na kolbiště idejí už v roce 1968 a jejíž podobu utvářeli tak výjimeční muži jako Alain de Benoist, Dominique Venner či Guillaume Faye. Trochu paradoxně je však samotné slovo „identitář“ výpůjčkou od levice, když se poprvé objevilo ve francouzském akademickém diskurzu k označení kultur různých komunit neevropských imigrantů, jež ve Francii v průběhu posledních více než 50 let vznikly. Francouzští identitáři tedy logicky usoudili, že to, za co bojují pro původní Francouze, je v zásadě totožné s tím, co si snaží uchovat imigranti, kteří se náhle ocitli v cizí kultuře a zemi. Tady dospíváme ke skutečně zásadnímu poznatku Nové pravice i identitářství: imigrace je – co se týče dopadu na jejich povědomí o tom, kým jsou i jejich způsob života – pro imigranty podobně škodlivá jako pro domácí obyvatelstvo. **Ve výsledku totiž obě skupiny končí odcizené od svých domovů a země, jež nově musejí sdílet, se snaží být domovem pro všechny tak dlouho, až nakonec nejsou domovem pro nikoho.**

Co tedy vlastně znamená identitářství? V zásadě jde o přesvědčení, že různé prvky, jež společně utvářejí naši etnicitu – jazyk, kultura, tradice, náboženství atd. – jsou jedinečné, hodnotné a stojí za zachování. Význam pochopitelně mají i biologické faktory, identitářství se však nesoustředí jen na rasu jako takovou: Němec a Rakušan samozřejmě náleží k téže rase, přesto však i mezi nimi nalezneme určité ne nepodstatné odlišnosti. I zde existují různé úrovně a identita tak v sobě může zahrnovat místní, regionální, státní (v některých případech), etnické (jež jako třeba v případě Maďarů klidně mohou překračovat hranice) i civilizační (tj. evropské) prvky. V ideálním případě se tyto úrovně navzájem doplňují a jsou spolu v souladu. Člověk tak může být vlámský regionalista, (etnický) Holanďan, (občan) Belgičan a Evropan, aniž by se kterýkoliv z uvedených prvků vzájemně potíral s dalšími.

Na identitářství můžeme nahlížet jako na výhonek původního projektu francouzské Nové pravice, tj. snahu osvobodit pravicové myšlenky od zátěže fašismu a dědictví 2. světové války. Jak si Maďari zřejmě ještě lépe než většina evropských národů uvědomují, následky nesmiřitelných národních svárů v Evropě první poloviny 20. století měly pro její lid katastrofální následky – a to i pro ty skupiny, které stály na „vítězné“ straně i Evropany v ostatních částech světa. **V roce 1945 si celý kontinent podmanily cizí mocnosti, což**

v poněkud pozměněné podobě platí i dnes, jakkoliv na sebe tato nadvláda bere skrytější a ne tak očividnou podobu jako za studené války - to však ještě neznamená, že by byla pro evropskou identitu méně ničivá. Zcela po právu tak lze o obou světových válkách ve shodě se slavným historikem mluvit jako o „evropské občanské válce“ nebo, slovy dalšího spisovatele, jako o „evropské sebevraždě“.

Identitáři si dobře uvědomují, že vnitřní rozkoly naší civilizaci jen oslabují a odvádějí pozornost od skutečně palčivých problémů. Musíme si tak vypěstovat širší identitu a považovat se za Evropany stejně automaticky jako za Poláky, Nory nebo Španěly. Evropu na všech stranách obklopují konkurenční nebo přímo nepřátelské síly - na Blízkém Východě, v Africe, Asii, a (byť nerad) musím přiznat, i ve Spojených státech, kterým zpravidla navzdory jejich kořenům nejlepší zájmy Evropy na srdci příliš neleží. V první řadě to obnáší uvědomit si, že ve skutečnosti toho máme mnohem více společného s příslušníky národů, které historicky bývaly našimi protivníky, než s těmi, kteří by nás rádi zotročili a v našich vlastních zemích nahradili. Přestože rozhodně nemíním předstírat, že mezi evropskými rivaly nebyly skutečné problémy, dnes prostě a jednoduše musíme tuto dávná příkoří a vády odložit stranou a soustředit se na širší historickou situaci. **Dokonce ani Evropská unie jako taková není sama o sobě špatná myšlenka, špatný ovšem jednoznačně je způsob provedení i ničivé neoliberální hodnoty, jež vyznává - obecná představa však myslím je dobrá.** Svět vstupuje do fáze multipolarity. Třetí svět je na vzestupu a nespokojí s úlohou hračky v rukou západních hospodářských zájmů. V této nové realitě tak můžeme my Evropané přežít jedině tehdy, pokud jí budeme čelit bok po boku.

Někdo, kdo se hlásí k identitářství, ještě hned nemusí být také nacionalistou. V podstatě všechny vlády světa dnes staví na první místo hospodářské zájmy - a zodpovědnost za vlastní rodný lid končí na seznamu priorit až někde hluboko dole. **Identitáři tedy podporují „své“ národní státy jen do té míry, v níž tyto politické jednotky plní své úkoly v souladu s našimi zásadami. Větší význam přikládáme loajalitě k našim etnickým příbuzným a podporujeme to, co je v zájmu našeho přežití coby svébytné skupiny.** To považuji za jednu ze základních zásad identitářství: národ není totéž co národní stát, uvnitř jeho hranic příslušníci národa žijí - tím méně pak národ splývá s každodenní činností politických stran („politika“), prováděnou lidmi, jejichž tvrzení o zastupování našich zájmů bychom raději měli brát se značnou rezervou.

Konkrétně v případě Maďarska tak nevidím nic špatného na tom, aby se maďarské obyvatelstvo v ostatních zemích drželo svých zvyků a tradic - pokud tak ovšem nebude činit šovinisticky, neuctivě či agresivně. Maďaři si nezaslouží, aby byli ještě dnes trestáni za neštěstí před sto lety vedené války. A skutečně není důvod, proč by silná, soudržná, ale přesto svébytná a odlišná etnická společenství nemohla žít bok po boku v míru. Uvnitř hranic Svaté římské i habsburské říše ostatně žily pohromadě různé národy a etnické skupiny s vysokou mírou politické autonomie, aniž by to vedlo k vnitřním násilnostem - tedy až do vzestupu moderního nacionalismu a rozšíření konceptu národního státu v 19. století. Sám vím, že v Sedmihradsku dříve žili pohromadě Němci, Maďaři i Rumuni, kteří měli však své vlastní školy, kostely i právní systémy, což jim pomáhalo zachovávat si svébytnou identitu - a až do druhé poloviny 19. století to nikdo nevnímal jako záminku důvod ke konfliktu. Nevidím

důvod, proč bychom se k nějakému podobnému modelu nemohli vrátit.

Dalším pilířem identitářství, o němž bychom se jistě měli zmínit, je zavržení rasového supremacismu, který přivodil zkázu řady dřívějších pravicových hnutí. Lidé z různých etnických skupin tak podle nás mohou žít společně, ale jedině v případě, že vyznávají společné základní kulturní hodnoty. Proto dokázaly odlišné národy v Sedmihradsku žít po mnoho staletí společně a v poklidu, ale s dobytými Mongoly či Turky tito lidé koexistovat nedokázali. **Ve dnešním prostředí liberální globalizace samozřejmě s muslimskými vetřelci nebojujeme, ale vítáme je: poskytujeme jim v našich zemích přístřeší, sociální pomoc a často dokonce i občanství. Pokud vy, Maďaři, nezůstanete stejně bdělí, jako jste byli doposud, budete brzy obklopeni „novými Maďary“ se jmény jako Ahmed a Mohammed, kterým ale budou maďarské dějiny i tradice dokonale lhostejné.** Právě k tomu už delší dobu dochází na Západě – a plody tohoto přístupu jasně vidíme v takřka každém větším západoevropském městě: *no-go* zóny, nebývalá míra zločinnosti a starosta Londýna (sám muslim), který své voliče nonšalantně informuje, že terorismus se stal součástí života ve velkých městech.

Nedívám se na muslimy s opovržením: přinejmenším historicky hodně přispěli ke kultuře a civilizaci. **A jako identitář pochopitelně zastávám postoj, že muslimové mají právě takové právo žít si ve svých zemích po svém, jako my v těch našich. Proto jsem se vždy rozhodně stavěl proti všem těm nespočetným zásahům mé země do záležitostí muslimských zemí. Kromě toho, že vždy bez výjimky naprosto selhaly, není z obecnější perspektivy úkolem Ameriky rozhodovat o tom, jak by měli muslimové žít ve svých zemích. Zároveň však muslimové ve větších počtech nepatří do Evropy ani USA a výsledky kolonizace, kterou jim naše elity umožnily provést, myslím nepotřebují další komentář.** Mimo to by země jako Maďarsko neměly nést břemeno následků neúspěšných amerických dobrodružství při nastolování demokracie a pokusech o změny režimů na Blízkém východě. V oblasti zahraniční politiky by tak identitáři měli být striktně a zásadově proti intervencím.

Myslím také, že identitáři by se neměli zdráhat věnovat tématům, typicky pokládaným za levicová. **Globalizace je totiž výplodem velice specifického druhu kapitalismu a odpor proti kapitalismu tohoto typu se musí stát jedním z úhelných kamenů naší kritiky liberalismu jako takového.** Identitáři by měli upřednostňovat lokalismus a protekcionismus i na úkor ekonomické prospěšnosti – záleží jim totiž na všech jejich soukmenovcích, nikoliv jen těch nejbohatších. Proto bychom měli usilovat o reformu našeho politického systému, tak aby pomáhal lidem chovat se k sobě jako k příslušníkům společné široké rodiny, a ne jako konkurentům v ekonomickém soupeření. Zohledněny tak musejí být potřeby všech členů naší etnické rodiny. **Podobně i environmentalismus jako téma patří svou podstatou spíše identitářům než progresivní levici. Přestože totiž liberalismus naoko tvrdí opak, naše přírodní prostředí v zásadě chápe jen jako zdroj vhodný k využití – jedině idylický romantismus člověka se silným vztahem k jeho vlasti ho vede k tomu stát se dobrým hospodářem země. Je tedy nejvyšší čas, abychom se postavili přivlastňování ekologických témat levici.**

V konečném účtování je to ale masová imigrace a s ní spojená přítomnost velkého množství lidí, kteří nejsou jako my, co přímo vyvolává potřebu hnutí, jako je to identitářské. **Jak už jsem zmínil, zdravá pospolitost se nemusí sama sebe ptát, jaká je její identita - k tomu dochází teprve při ohrožení jinou, agilnější skupinou.** Několik let jsem žil v Indii, což samozřejmě mělo světlé i stinné stránky, rozhodně jsem však dokázal ocenit, že se Indové nepotýkají s otázkou, kdo vlastně jsou a automaticky se považují za pevnou součást společenství. Právě tak přirozené pro ně je i to, že skupina lidí by měla jednat v souladu s vlastními zájmy a že má plné právo zachovat si své tradice. Když jsem s Indy mluvil o své práci a názorech, bývaly jejich reakce zpravidla mnohem příznivější než u liberálních Západanů.

Zároveň jsem však v asijském charakteru cítil cosi cizího a znepokojivého: přehlížení hodnoty jednotlivce ve prospěchu kolektivu. V Indii není tento rys vyvinutý natolik výrazně jako v některých dalších asijských zemích, ale i tamní kultura jasně dává najevo, že jedinec musí podřídit své potřeby těm skupinovým. I když je dnes myslím trochu víc podobného uvažování u našich lidí potřeba, jen nerad bych viděl, abychom v tomto ohledu zacházeli do krajností, s nimiž jsem se setkal mezi Asiaty. Přestože totiž asi tou nejvýraznější charakteristikou Západanů je náš individualismus, nějak se nám povedlo skloubit tuto individualitu s vytvořením nejmocnější a nejvlivnější civilizace v dějinách světa. **Často přemýšlím o Americe, jak ji z časů svého dětství v 50. letech 20. století popisovali mí rodiče: lidé sice byli silně individualističtí - vlastně jako by byli ochotní chovat se mnohem odvážněji než většina dnešních Američanů - ale i přesto jasně pociťovali vědomí povinnosti k ostatním Američanům i svému místnímu společenství.** Myslet na potřeby svých bližních se v dnešní Americe nezřídka vykládá jako známka slabosti. Všichni tak sedí doma před televizními a počítačovými obrazovkami, zcela bez zájmu o životy kolem sebe (a někdy i ten vlastní). **Jako identitáři tedy musíme najít způsob, jak obnovit tuto osobitě evropskou rovnováhu mezi zohledněním individuality a zodpovědností k našemu etnickému společenství.**

Závěrem bych rád zopakoval, že identitářství by správně mělo být přirozenou součástí našeho dědičného práva, ale kvůli historickým okolnostem života ve světě ovládaném liberalismem a globalismem jej bohužel musíme sami vytvořit. Neměli by to však chápat jako nějakou ránu osudu: je to výzva, jež nám poskytne mimo jiné i příležitost napravit řadu problémů, které naše lidi sužují už po staletí. **Identitářství není - na rozdíl od některých nostalgicky smýšlejících politických proudů - pokusem o návrat do nějaké zromantizované minulosti, ale projevem odhodlání postavit ze starých materiálů něco nového.** Velice mě těší, že se dnes tento proud rozvíjí i v Maďarsku, které po tisíc let stálo na stráží evropské civilizace, takže se tato země v obtížných časech, které jsou před námi, může znovu ujmout své přirozené úlohy výspy a příkladu pro nás ostatní. Oči identitářů z celého Západu se upírají na vás.

Úvaha Johna Morgana *What is Identitarianism?* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 29. června 2017.